

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, în cauza penală privind-l pe

Lupașcu Constantin **Xxxxxxxx**, născut la
xxxxxxxxxxxxxxxxx, originar și domiciliat r-nul **Xxxxxx** s.
Xxxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 01.12.2015-19.05.2016
2. *instanța de apel:* 16.06.2016-06.10.2016
3. *instanța de recurs:* 16.02.2017 - 12.04.2017

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Hîncești din 19 mai 2016, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Lupașcu Constantin **Xxxxxxxx**, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

În temeiul art. 90 Cod penal i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Au fost admise parțial acțiunile civile înaintate de părțile civile și s-a încasat din contul lui Lupașcu Constantin în beneficiul lui Mihalache Iulia, cheltuielile de judecată pentru asistența juridică și deplasări în sumă de 1.300 lei, și echivalentul bănesc al prejudiciului moral în sumă de 25.000 lei; Guțu Alexei - echivalentul bănesc al prejudiciului moral în sumă de 40.000 lei; Cioran Ludmila - echivalentul bănesc al prejudiciului moral în sumă de 1.000 lei. În rest, acțiunile civile înaintate de către părțile civile Mihalache Iulia, Guțu Alexei și Cioran Ludmila către Lupașcu Constantin, în partea pretențiilor de ordin moral, au fost respinse ca nefondate.

Au fost admise în principiu acțiunile civile înaintate de către părțile civile Guțu Alexei și Cioran Ludmila către Lupașcu Constantin, privind încasarea prejudiciului material survenit ca rezultat al cauzării vătămărilor corporale, urmând ca asupra quantumului acestora să se expună instanța de judecată în cadrul unui proces civil.

A fost încasat din contul lui Lupașcu Constantin în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 2.100 lei, de la care au fost scutite părțile civile la înaintarea acțiunilor.

A fost încasat din contul lui Lupașcu Constantin în beneficiul Centrului de Medicină Legală cheltuielile suportate pentru expertizarea persoanelor în cadrul actualului proces penal, în sumă totală de 513 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Lupașcu C. la 01 septembrie 2015, în jurul orei 13.00, conducând camionul de model „Volkswagen LT35” cu n/î XXXXXXXXX, deținând permis de conducere valabil pentru categoria mijlocului de transport pe care-l ghida, se deplasa pe timp de zi pe traseul Chișinău-Hâncești, direcția orașului Hâncești, pe partea dreaptă a carosabilului. În timpul deplasării, ajungând în apropierea localității Buțeni, în preajma bornei kilometrice nr. 27+610 metri, n-a ținut permanent seama de împrejurări, n-a apreciat corect situația reală pe drum în care se afla vehiculul în momentul respectiv, prin ce a încălcat cerințele pct. 2 al Regulamentului Circulației Rutiere (RCR), conform căruia în Republica Moldova vehiculele se conduc pe partea dreaptă a carosabilului în sens de mers; pct. 3 al RCR conform căruia participanții la trafic sânt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudiciu altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acelea care sunt provocate de circumstanțe iminente; pct. 54 al RCR subpunct. 1) conform căruia conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră; subpunct. 2) conform căruia în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului; precum și cerințele marcajului 1.16.1 RCR, manifestând neglijență criminală, în circumstanțele indicate anterior, nu a reacționat adecvat, nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport, în rezultatul cărui fapt a tamponat microbuzul de model „Mercedes 313 CDI” cu n/î XXXXXXXXX, condus de Guțu Alexei, ce se deplasa regulamentar din sens opus, relativ sensului de deplasare al mijlocului de transport condus de inculpat, și care circula pe ruta Cahul-Chișinău, având îmbarcați 12 pasageri, printre care Răileanu Veaceslav, Hanganu Alexandra, Cioran Liudmila, Cechir Alexandru, Zobolotnîi Alexandr, Stuparu Nicolae, Răileanu Nicolae, Pacenco Maria, Braicova Zina, Paolina Giorgio, Taboreanu Vera, Chiorescu Grigore și Mihalache Iulia.

În rezultatul impactului produs, conducătorului microbuzului de model „Mercedes 313 CDI” cu n/î XXXXXXXXX, Guțu Alexei, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 286 D din 21.09.2015, i-au fost cauzate vătămări corporale grave, iar pasagerilor microbuzului condus de ultimul și anume lui Mihalache Iulia, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 303D din 01.10.2015, i-au fost cauzate vătămări corporale medii; lui Cioran Ludmila conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 290D din 21.09.2015, i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului, Lupașcu C., a fost calificată *de drept* în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și anume – *încălcarea regulilor de securitate a circulației, de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l condamna pe inculpatul Lupașcu C., în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, a-i suspenda condiționat executare pedepsei principale sub formă de închisoare, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- la individualizarea pedepsei, de către instanța de judecată, neîntemeiat au fost aplicate prevederile art. 79 Cod penal, odată ce potrivit art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal este stipulat drept pedeapsă complementară obligatorie privarea de dreptul special de a conduce mijloace de transport pe un termen până la 4 ani;

- luând în considerație, că inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, în cazul dat, era obligatorie privarea acestuia de dreptul de a conduce mijloacele de transport, odată ce atentatul adus valorilor sociale, precum este siguranța traficului rutier și a participanților acestuia. Respectiv, doar o astfel de pedeapsă poate restabili echitatea socială și educa condamnatul prin formarea unei atitudini conștiincioase față de valorile social-umane periclitate, iar toate acestea sunt circumstanțe ce denotă incorectitudinea aplicării prevederilor art. 79 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, a fost admis apelul declarat, casată sentința în partea numirii pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Lupașcu C. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și încadrarea juridică a faptei, iar inculpatul nici nu a contestat aceste circumstanțe, recunoscând vina integral, însă în mod inechitabil a absolvit inculpatul de pedeapsa complementară, în cazul în care acesta în calitate de conducător al mijlocului de transport se face vinovat de leziunile corporale suportate de către părțile vătămate.

Instanța de apel a notat, că la caz ca circumstanțe atenuante în privința inculpatului, prima instanță a stabilit contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea deplină a vinei și căința sinceră, precum și prezența unui copil minor, iar careva circumstanțe agravante instanța nu a stabilit.

În opinia instanței de apel, la individualizarea pedepsei, de către prima instanță neîntemeiat au fost aplicate prevederile art. 79 Cod penal, în cazul în care conform prevederilor art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal este stipulată drept pedeapsă complementară obligatorie - privarea de dreptul special de a conduce mijloace de transport pe un termen până la 4 ani.

Prin urmare, instanța de apel a conchis, că nu este oportună și echitabilă concluzia de a absolvi de pedeapsa complementară pe Lupașcu C., deoarece contravine prevederilor legale, iar prima instanță nu a arătat care sunt circumstanțele excepționale ce ar face posibilă neaplicarea pedepsei complementare.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul, Spînu Ludmila, în numele inculpatului, prin care solicită casarea parțială a acesteia și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat:

- partea apărării nu este de acord cu stabilirea pedepsei complementare – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, susținând sentința, deoarece prima instanță a făcut uz de prevederile art. 78 alin. (2) Cod penal, la caz fiind stabilite doar circumstanțe atenuante, lipsind circumstanțe agravante, ceea ce a permis înlăturarea pedepsei complementare. Mai mult ca atât, inculpatul are doar o singură sursă de venit, care este în legătură directă cu dreptul de a conduce mijloace de transport, iar în caz de privare de acest drept ultimul va fi pus în incapacitate de a restitui pagubele adjudecate părților vătămate;

- prima instanță a ținut cont la stabilirea pedepsei de persoana inculpatului, învederând circumstanțele și datele prezentate în cauza supusă judecării, care se caracterizează pozitiv, în rezultatul accidentului a suferit daune sănătății, are la întreținere un copil minor, avea ocupație și ducea un mod de viață decent, are nivel intelectual suficient și dispune de pregătire profesională, are atitudine corectă față de membrii societății, nu a fost anterior judecat, a recunoscut vinovăția și s-a căit sincer, a contribuit la aflarea adevărului;

- la circumstanțele cauzei, ce atenuază răspunderea s-a reținut: comiterea de către inculpat a unei singure infracțiuni și pentru prima dată, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, existența la întreținere a unui copil minor;

- în calitate de circumstanțe excepționale în prezenta cauză urmau a fi recunoscute: lipsa motivului comiterii faptei, personalitatea făptuitorului care a

comis pentru prima dată și o singură faptă, se caracterizează pozitiv, comportamentul inculpatului după comiterea faptei, contribuind activ la stabilirea circumstanțelor comiterii infracțiunii, căința sinceră și regretele care le are cu referire la victime;

- instanța de apel nu s-a expus asupra cumulului de circumstanțe atenuante invocate de partea apărării și reținute de prima instanță, precum și nu a explicat din care motiv la caz nu poate fi reținut acel fapt că este unica sursă de venit a inculpatului legată de dreptul de a conduce mijloace de transport;

- în situația în care instanța stabilește și circumstanțe atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, aplicarea efectelor circumstanțelor atenuante se face conform art. 78 Cod penal, prin raportarea la limitele pedepsei reduse ca urmare a aplicării procedurii prevăzute de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

În drept, recurentul întemeiază recursul ordinar declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a fi respins, deoarece potrivit materialelor cauzei decizia instanței de apel a fost pronunțată la 03.11.2016, copiile fiind înmânate părților în aceeași zi, prin urmare termenul de recurs expiră la data de 04.12.2016, însă în prezenta speță recursul ordinar a fost declarat peste o zi de la data expirării termenului legal de 30 zile.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

În prim aspect, referitor la alegațiile procurorului menționate în referința acestuia, precum că prezentul recurs este declarat peste termen, Colegiul penal statuează asupra netemeinicii invocării tardivității declarării prezentului recurs. La acest capitol, Colegiul relevă, că reieșind din prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de declarare a recursului ordinar este de 30 zile de la data pronunțării deciziei.

Astfel, în prezenta speță se reține ca fiind justă specificarea procurorului că decizia motivată a instanței de apel a fost pronunțată la data de 03 noiembrie 2016 și tot la aceeași dată a fost înmănată contra semnătură apărătorului inculpatului, însă Colegiul constată, că a 30-ea zi expiră la data de 03 decembrie 2016, care este o zi de sâmbătă și este o zi nelucrătoare, respectiv, ținând cont de prevederile art. 231 Cod de procedură penală potrivit cărora, dacă ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează. Deci, în situația dată, următoarea zi lucrătoare este de 05 decembrie 2016, dată la care potrivit amprentei ștampilei Secției grefă a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție (f.d. 240) a și fost depus prezentul recurs, situație în care acesta este considerat a fi declarat în termenul de 30 de zile prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În prezenta speță, autorul recursului declarat invocă ca temei pentru recurs pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Din textul recursului, rezultă că autorul acestuia nu critică stabilirea vinovăției sau încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului, respectiv instanța de recurs nu se va expune la aceste capitole, verificând hotărârea instanței de apel doar sub aspectul individualizării pedepsei stabilite inculpatului. La fel, din conținutul recursului declarat se reține că partea apărării critică concluziile instanței de apel în partea ce ține de excluderea aplicării de către prima instanță, la caz, a prevederilor art. 79 Cod penal, adică prezența circumstanțelor excepționale și stabilirea inculpatului a pedepsei complementare – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Așadar, la caz, inculpatul a fost învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, sancțiunea căreia prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani. Deci, instanța de recurs menționează că pedeapsa complementară – privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport este una obligatorie și poate fi înlăturată numai în condițiile art. 79 alin. (1) Cod penal.

Conform de art. 79 Cod penal, *ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsă complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională*. Din conținutul acestei prevederi legale, rezultă că aplicarea art. 79 Cod penal este o prerogativă a instanței de judecată la individualizarea pedepsei și nu o obligație, cu excepția minoratului persoanei care a săvârșit o infracțiune.

Totodată, inculpatul în cauza dată, a recunoscut săvârșirea acestei infracțiuni și a solicitat de a fi judecată cauza pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, fiind aplicate prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Din lucrările cauzei, Colegiu penal atestă, că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului a reținut ca circumstanțe atenuante, conform art. 76 Cod penal, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii prin recunoașterea vinovăției pe deplin, căința inculpatului și existența la întreținerea acestuia a unui copil minor, iar circumstanțe agravante, în sensul art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite în speță. Totodată, prima instanță ținând cont de cumulul de circumstanțe atenuante

menționate supra, de lipsa la caz a circumstanțelor agravante, de faptul că inculpatul se caracterizează pozitiv, de atitudinea acestuia față de fapta comisă, de lipsa încălcărilor sau accidentelor în domeniul rutier, precum și de faptul că inculpatul are o singură sursă de venit din activitatea sa legată de dreptul de a conduce mijloace de transport, existând riscul că în caz de lipsire de acest drept va fi îngreunată recuperarea daunelor cauzate părților vătămate, conform art. 79 Cod penal, s-a concluzionat că nu este oportun de a aplica pedeapsa complementară prevăzută de sancțiunea normei imputate inculpatului, Lupașcu C. Însă, instanța de apel a considerat, că prima instanță incorect a aplicat prevederile art. 79 Cod penal, iar pedeapsa complementară este o pedeapsă obligatorie prevăzută de sancțiunea normei penale imputate inculpatului, urmând a fi aplicată la caz.

Prin urmare, în urma verificării și analizei materialelor cauzei, sub aspectul criticilor menționate supra, instanța de recurs consideră, că nu și-a găsit confirmarea temeiului de casare invocat de către recurent în cauza supusă judecării, iar neaplicarea pedepsei complementare inculpatului în condițiile art. 79 Cod penal și în circumstanțele prezente la caz, precum sunt contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea vinei, căința sinceră, solicitarea inculpatului de a fi judecată cauza în procedură simplificată, lipsa antecedentelor penale, caracteristica pozitivă la locul de trai și faptul că are la întreținere un copil minor, nu pot fi considerate ca circumstanțe excepționale.

Mai mult ca atât, referitor la circumstanțele reținute în speță de către instanțele de fond și invocate de recurent cum ar fi, *recunoașterea vinei, căința sinceră și faptul că inculpatul a optat pentru examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, instanța de recurs specifică, că aceste circumstanțe au atras incidența procedurii simplificate prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, la cererea inculpatului, în urma căreia instanța de apel i-a stabilit ultimului, pedeapsa principală în limite reduse. În consecință, circumstanțele atenuante menționate nu pot fi valorificate și ca circumstanțe excepționale în sensul art. 79 Cod penal, în scopul înlăturării pedepsei complementare obligatorii, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Tot la acest capitol, Colegiul penal precizează că împrejurările supra menționate nu pot fi reținute în cazul inculpatului, deoarece nu sunt circumstanțe ce ar constitui o excepție a comportamentului și personalității ultimului, ce ar permite aplicarea în privința sa a dispozițiilor art. 79 Cod penal, potrivit cărora acestea sunt admisibile doar în cazul în care există, ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor, ori a personalității inculpatului, împrejurările obișnuite fiind cele ce predomină și caracterizează o bună parte a persoanelor inculpate, respectiv aceste circumstanțe nefiind considerate drept excepționale, fapt menționat și în Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție a RM nr. 8 din 11.11.2013 „*Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*”. În acest sens, Colegiul penal remarcă, că în prezenta speță nu au fost stabilite careva împrejurări ce micșorează

esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea făptuitorului (grad de invaliditate-I, II (persoana cu dezabilitați severe și accentuate), merite deosebite față de societate, alte circumstanțe de importanță majoră).

Astfel, în cazul de față nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 79 Cod penal privind înlăturarea pedepsei complementare obligatorii, prevăzută de lege. Respectiv, aplicarea pedepsei complementare, în cauza deferită judecării, *privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport* este obligatorie, deoarece nu s-au constatat circumstanțele excepționale, astfel, instanța de recurs consideră nefondat recursul în sensul neaplicării acestei pedepse.

Referitor la argumentele invocate de către recurent, precum că prima instanță întemeiat a făcut uz de prevederile art. 78 alin. (2) Cod penal, potrivit cărora *în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa complementară, prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, poate fi înlăturată*, instanța de recurs le consideră nefondate, deoarece verificând textul hotărârii primei instanțe, în motivarea sentinței nu se atestă concluzii întemeiate în baza acestei norme enunțate supra. Mai mult ca atât, aceste prevederile legale se aplică în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pentru care pedeapsa complementară nu este obligatorie („cu sau fără”) prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, respectiv poate fi înlăturată, însă în speța dată această pedeapsă este prevăzută ca una obligatorie, din care motiv nu sunt incidente dispozițiile art. 78 alin. (2) Cod penal.

De menționat este și acel fapt, că restul circumstanțelor atenuante, decât cele ce nu au stat la baza incidenței judecării cauzei în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, precum și alte împrejurări ce țin de personalitatea inculpatului, reținute în favoare diminuării consecințelor prejudiciabile ale infracțiunii imputate acestuia, au servit la aplicarea inclusivă și a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei principale și care au stat la baza formării concluziilor instanței de judecată, în sensul că scopul poate fi atins și fără executarea reală a pedepsei cu închisoare.

Ce ține de alegațiile părții apărării, precum că privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport îl va supune riscului pe inculpat de a fi lipsit de surse de existență și de a restitui prejudiciul cauzat părților vătămate, instanța de recurs nu le poate aprecia ca o circumstanță excepțională, deoarece inculpatul nu este privat de libertate, astfel nu este lipsit de posibilitatea de a se încadra în alte activități remunerate, în vederea obținerii surselor pentru existență și repararea daunelor cauzate în urma săvârșirii infracțiunii imputate. Privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport ca pedeapsă complementară, în prezenta cauză, este o măsură raportată prevederilor art. 61 Cod penal, care presupune cauzarea și anumitor lipsuri, și restricții drepturilor inculpatului, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia și formarea concluziilor necesare în vederea neadmiterii încălcărilor regulilor de circulație rutieră ce pot cauza prejudicii participanților la trafic, pe viitor.

Generalizând cele expuse, Colegiul consideră că în cazul supus examinării atât pedeapsa principală cât și pedeapsa complementară stabilită de către instanța de apel este în limitele legii, luând în considerație criteriile generale de individualizare prevăzute în art. 75 Cod penal, precum și alte dispoziții ale Părții generale a prezentului Cod, nefiind constatate careva încălcări ale drepturilor inculpatului, căruia i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă, iar termenul pedepsei complementare stabilite va duce la corectarea și reeducarea acestuia, ținând cont de scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 Cod penal.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa stabilită inculpatului, inclusiv în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și modalitatea de executare a acesteia, a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar neaplicarea pedepsei complementare obligatorii, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni, inclusiv din partea altor persoane.

Din considerentele enunțate, Colegiul penal, statuează că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal și anume restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către apărătorul inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Spînu Ludmila în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Lupașcu Constantin** **Xxxxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 12 mai 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie